

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Ево, браћо и сестре, и данас смо се сабрали у овом светом Божијем храму да узнесемо молитве Господу, да Му заблагодаримо за сва Његова добра и предивна дела, за сва Његова славна чудеса која је учинио не само за време Свога боравка међу људима у току Свога земнога живота, него која је учинио у току две хиљаде година. А Његова чуда ко може исказати, ко може избројати, ко их може објавити и објаснити све? Заиста, не само људски језик, него ни анђелски језици нису у стању да искажу и изразе све оно што је Господ учинио за род наш људски у овоме времену.

Али, свако Његово чудо, браћо и сестре, има свечовечански значај и онда када је лечио губаве, и онда када је лечио парализоване, и онда када је лечио следе – све то има један далеко дубљи смисао од самог онога коме се чудо извршило.

Данашње Свето Јеванђеље говори о једном таквом дивном и преславном чуду Господа Христа - када је исцелио слепога од рођења, када му је Својом Речју само отворио очи које до тада нису функционисале, био је слеп од рођења. И када је чуо једнога дана да пролази маса света туда, распитао се ко је, шта је, и онда је завапио из дубине срца и душе: „Исусе, сине Давидов, помилуј ме“. Људи су му говорили да не виче, да ућути, али он је још јаче викао, тако да је Господ застао и рекао да Му га приведу. Кад су га привели Господу Христу, упитао га је: „Шта желиш да ти учиним“? А шта може један слепац желети него да прогледа? Тако и он рече: „Господе, да прогледам“. И Господ, видећи веру његову, рече: „Прогледај. Вера твоја спасла те је. Иди у миру“. Сав народ који је пратио Господа Христа, који је био присутан, задивили су се тако необичном и тако брзом исцељењу овога слепорођенога човека. Али то је, нема сумње, велико чудо, никаквим људским средствима - медикаментима, лековима, или било чиме друго објашњиво, само се може објаснити силом Божанском која је у Господу Христу пребивала, јер Он беше Син Божији, оваплоћени Богочовек, Господ наш Исус Христос.

Али поред неколико слепих који се помињу у Јеванђељу које је Он исцелио, Он је неупоредиво више отворио духовне очи многим духовним слепцима. Није било лакше отворити очи, даровати вид једном слепорођеном човеку, него даровати једноме неверном човеку, отворити очи духовне да он спозна Истину, да спозна правога Бога, да поверује у Њега, да прихвати и да живи по закону Божијем, а таквих је, браћо и сестре, који су духовно прогледали на Реч Господњу, таквих је милионима и милионима за две хиљаде година. И данас колико има Православних Хришћана који некада бесмо незнабошци, бесмо далеко од Бога, ми смо у Светој Тајни Крштења коју нам је Света Црква подарила, ми смо прогледали духовно и зато се данас налазимо у овоме Божијем храму. Онај ко духовно није прогледао, он се никада Бога не сећа, ни Бога ни своје душе. Дакле, сви смо ми доживели на себи оно чудо које је данашњи Јеванђелски слепорођени доживео на себи, на својим телесним очима.

Данас славио једнога тако исто дивнога и великога светитеља, Светог Антонија Великог преподобнога, родоначалника монаштва у историји Цркве Христове, јер он беше један од првих који је кренуо у пустињу да својим животом спасава душу своју подвизима, молитвом, уздржањем, постом, животом, дакле, далеко од градске вреве, од људи, од сујете овога света. И тај Свети Антоније Велики кога данас славио, он се беше удаљио у далеку пустињу. Живео је сам. У почетку нико за њега није знао. Касније, кад се прочуло да постоји један необичан човек, почели су да му долазе, почели су да се окупљају око њега и други монаси, и тако је он својим животом у пустињи помогао и помаже многим кроз векове до данас. И данас његов пример многе привлачи, многе одушевљава, те и данас има људи, младих људи, који чувши реч Јеванђелску: „Ко хоће да иде за Мном, нека се одрекне свега и узме крст свој и иде за мном“, а то значи кренути путем монашког живота, и данас их има који се одазивају следејући Речима Господњим и примеру преподобног Антонија Великога.

И данас овде имамо двојицу наших монаха који су се на монашењу удостојили понети име овога предивног светитеља Божијега, па смо ето њима данас за њихов имендан, а у част Светога Антонија Великога, пререзали славски колач. Нека је срећна слава нашим монасима, и једном и другом Антонију, и трећем који није овде са нама, а и свима вама, браћо и сестре, нека Свети Антоније помогне да, без обзира што нисмо сви монаси, али смо сви позвани да живимо по закону Божијем, да испунимо Јеванђеље Христово. Јер није Христос донео два Јеванђеља – један за монахе, један за мирјане. Једно је Јеванђеље за све људе свих времена, свих племена и свих крајева земље ове наше васељење. Дакле, сви смо ми позвани ка истоме циљу, да заслужимо овим животом Живот Вечни у Царству Христовоме. Не само монаси него сви они који поверују у Господа Христа треба да се труде да постигну тај Јеванђелски циљ који је пред нас постављен. У томе нам помажу Пресвета Богородица својим молитвама, сви Светитељи Божији које славимо свакога дана, а посебно наша Крсна Слава којој се посебно молимо и коју свечано прослављамо, тако да ми нисмо сами у овоме свету.

Отац Јустин Ћелијски, Свети Јустин, је говорио да се ми спасавамо у заједници са Свима Светима, никако појединачно, никако сам за себе, сепаратно, него само у заједници са Свима Светима. Дакле, имамо исту Веру, исте Свете Тајне, исту Благодат Божију, и састављени смо од истог материјала – од тела и душе, од крви и меса. Ако су могли они да, будући људи као и ми, да испуне и да изврше заповести Божије, значи да је то могуће и нама уз помоћ Благодати Божије. Али треба да се трудимо. Сваки за себе ће дати одговор пред Богом и сваки од нас је дужан да се труди да када пођемо одавде да се нађемо тамо где се и Светитељи Божији налазе, у Царству Христовоме, да тамо са њима и са Светим Анђелима Божијим славимо Оца и Сина и Светога Духа, кроза све векове и кроза сву вечност. Амин.